

Kapitel 9

Klickljuden ökade i frekvens och styrka i takt med att Edots forskningschef alltmer frenetiskt och med lika delar irritation som chock växlade mellan att nästan trycka sönder kulspetspennan, och snurra den mellan fingrarna snabbare än ögat hann uppfatta. Ansiktsfärgen steg allt högre ju fler gånger han läste igenom brevet på skrivbordet.

Den skriftliga ordern som kommit direkt från VD liknade ingenting annat han någonsin sett. Att han skulle *tvingas* anställa någon var långt bortom vad han i sin vildaste fantasi kunnat föreställa sig. Det fanns överhuvudtaget inte på kartan. Att chefer hjälpte odugliga anhöriga med jobb och karriärer var ingen nyhet, själv skulle han aldrig ens komma på tanken.

Exemplen var lika förskräckliga som otaliga på vandrade katastrofer som bara ställde till kaos och elände inom företaget. Som fick tillgång till material och information de inte klarade av att hantera, som de skamlöst utnyttjade för privata syften. Problemet var vida känt inom Edot.

Normalt hamnade de på menlösa pappersvändarjobb där de pysslade med enkla rutinuppgifter som passade deras läggning och begåvningsnivå, aldrig någonsin på den här typen av jobb. Att det sedan var en formell och dessutom hemligstämplad order från VD själv gjorde att det här stack ut. Rejält.

Ett samtal med säkerhetschefen bekräftade att det mycket riktigt var som han trodde, det fanns absolut ingenting på den här killen. Trots att han jobbat inom

koncernen i tre år på två olika bolag var akten tom. Helt jävla tom! Vilket bara kunde betyda att säkerhetsavdelningarna *beordrats* hålla sig borta.

Alla hade en akt där, vilken *petitess* som helst kunde användas som styrmedel. Det behövde inte handla om allvarliga saker som vårdslöshet med sekretessklassade dokument; en opassande kommentar eller att man snott med ett tomt anteckningsblock hem räckte ofta för att hålla folk i schack. Även berättigad kritik kunde klassas som säkerhetshotande.

Skjuta skarpt behövde man sällan göra, vaga hot räckte nästan alltid. Lite klassisk *cherry-picking* och man hade *en samlad bedömning*. Den som försökte försvara sig sjönk snabbt ner i rättshaveristisk kvicksand.

***

Forskningsavdelningens säkerhetschef hajade till över det bifogade och strängt sekretessklassade direktivet som han inte fick dela ens med sin egen chef, Edots forskningschef. Svart på vitt stod där att Alex *skulle undantas all övervakning i sin anställning*, samt att arbetsgivaren *kontinuerligt och utan dröjsmål skulle informera honom om det detaljerade säkerhetsarbetet*. Han satt tyst en lång stund och kunde för sitt liv inte begripa *varför*, eller *vem* denna märkliga människa egentligen var.

***

På order av ambassadens underrättelsechef hade Alex bett om att få sätta tänderna i något riktigt svårt i den absoluta forskningsfronten, varvid forskningschefen skadeglatt hörsammat önskemålet genom att ge honom en uppgift ingen annan klarat av.

Avdelningen hyste några av världens främsta forskare inom mobiltelefoni och datakommunikation, bland annat en indier och en ung kille från Kina som bägge två

varit topp tre av miljontals jämnåriga i sina respektive provinser årliga examensprov och därefter doktorerat med högsta möjliga vitsord.

Till och med dessa hade gått bet på den uppgift som nu tilldelats Alex.

Förhoppningsvis skulle fanskapet ge upp långt innan halvåret var till ända. Ju snabbare han tog sin hybris och drog desto bättre, tänkte forskningschefen.

***

Var och en av de anställda disponerade varsin UNIX-maskin kopplad till ett isolerat nätverk med patentansökningar, kunddata och känsliga tekniska dokument. Utöver det hade alla vanliga datorer med internetuppkoppling.

Keyloggers snappade upp allt som skrevs, utom på Alex datorer. Nedladdningar och åtkomst till filer i det skyddade nätverket loggades av säkerhetsavdelningen, vilket gällde alla på avdelningen inklusive forskningschefen. Det gällde alla utom Alex.

Alex och den ryska ambassaden kommunicerade med varandra via steganografiska metoder, skriftliga meddelanden digitalt kodade som enskilda pixelvärden i semesterbilder publicerade på till synes oskyldiga sajter. Med rätt kodnyckel var det enkelt att läsa ut informationen ur bruset.

Metoden var visserligen inte vattentät, men ändå bättre än mycket annat. Risken för upptäckt ökade snabbt i takt med storleken på den gömda informationen, även fast själva innehållet doldes. Bättre vore om de ordnade ett system där mindre informationsbitar hade en vidare betydelse, enligt ett på förhand bestämt chiffer. Då kanske man till och med kunde skicka informationen i klartext. Alex planerade att ta det med Maxim vid tillfälle.

***

I Ryssland sattes en grupp på sju personer samman. På order av presidenten handplockades experter som skapade en kopia av Alex utvecklingsmiljö i ett 'situation room' någonstans i utkanten av Moskva. Gruppens första uppgift blev att lösa den omöjliga arbetsuppgift som Alex fått sig tilldelad.

Själv tillbragte han den mesta tiden på sitt kontor där han satt och spelade på datorn. Då och då tittade forskningschefen in för att höra hur det gick, fast övertygad om att Alex när som helst skulle kasta in handduken.

Det tog tre veckor för det ryska teamet bestående av landets bästa programmerare och experter på mobiltelefoni att gå iland med uppgiften. En professor vid universitetet i Sankt Petersburg hade kopplats in för att ta fram helt ny matematik som låg till grund för den optimeringsalgoritm som både indiern och kinesen gått bet på.

Att Alex på egen hand skulle ha lyckats med den bedriften var så osannolikt att man beslöt att förse en av de mest använda databaserna inom området med en fejkad och bakdaterad forskningsrapport.

Ett par personer ur den ryska gruppen flögs över och briefade honom i en lägenhet på Östermalm, ägd av den ryska staten via ett svenskt bulvanföretag. Därefter skulle Alex kunna redogöra för arbetet som rinnande vatten, utan att väcka minsta tvivel. Det var åtminstone tanken.

***

Han höll föredragningen utan större nervositet. Forskningschefen häpnade, han hade aldrig trott att Alex skulle ha en chans att greja det. Helt nya sätt att tänka presenterades, och det var inte bara frågan om att tänka lite utanför boxen, den här killen verkade överhuvudtaget inte ens känna till att det fanns en box.

Han är rena rama Einstein, tänkte forskningschefen som nu insett att han anställt en fullkomligt unik talang.

Alex förklarade att han hittat en revolutionerande men svårfunnen matematisk algoritm som ännu inte genomgått sakkunnig granskning, men som nu visat sig fungera i praktiken, på en utländsk inofficiell forskningsdatabas avsedd för interna diskussioner matematiker emellan, till vilken han via kontakter ordnat access.

Plötsligt förstod forskningschefen hur det låg till, att Alex i själva verket påtalat missförhållanden på sin förra arbetsplats och själv tagit direkt kontakt med VD.

Dialogen hade resulterat i att han rekryterades för större uppgifter.

Missförhållandena måste varit av sådan karaktär att VD velat hålla dem inom en så snäv krets som möjligt, vilket förklarade att rekryteringen gått utanför gängse kanaler.

Mappen hos koncernens säkerhetsavdelning hade högst sannolikt varit nerlusad med skit av tidigare korrupta chefer. Marknaden var minst sagt begränsad för folk som vågade säga som det var. Grabben var orädd och hade genomförbara visioner. Ett kreativt geni som kunde gå riktigt långt, en sann lagspelare. Någon att hålla sig väl med.

***

Bägge de asiatiska toppforskarna ställde ingående frågor, särskilt indiern visade ett irriterande stort intresse. Hur mycket han än vände och vred på sina frågeställningar hade han svårt att begripa lösningen fullt ut. Alex rapporterade problemet och instruerades att bugga honom. Utrustningen överlämnades under Liljeholmsbron inte långt från ambassaden, strax efter mörkrets inbrott.

Det skulle snart visa sig att indiern även uttryckte sin frustration i telefonsamtal med en professor vid universitetet i Bangalore. Professorn gick igenom uppgiften på egen hand och upptäckte ett logiskt fel i presentationen, att Alex trots det kommit fram till rätt svar föreföll fullkomligt obegripligt.

Alex blev tillsagd att avvakta, han tog för givet att ryssarna tänkte skicka över en detaljerad förklaring som han kunde dra för honom. Det ursprungliga misstaget som berodde på ryssarnas undermåliga engelska tänkte han skylla på trötthet.

***

Dagsmejan var förrädisk i april, smältvattnet nådde marken och stelnade till ett tunt och nästan friktionslöst lager av is. Omkring klockan tio ringde polisen. Blek och rödögd kallade forskningschefen medarbetarna till möte, samlade sig och återberättade kärvt vad han just fått veta. Att Edots topprekrytering hittats utanför porten efter vad som föreföll ha varit en halkolycka, samt att han dessvärre avlidit.

Maxim Fedorov erkände sig pressad av situationens allvar, dock utan att bekräfta någonting. I närmast högtidliga ordalag berättade han att den ryska federationens president uttryckt sin djupa tacksamhet inför Alex insatser. En komplimang som visserligen lade sordin på ursinnet, men knappast lindrade samvetskvälen.

Rummet lystes upp av ett dunkelt sken. Den stilrena mässingsljusstaken hade med geometrisk precision placerats på mittpunkten av en vackert broderad linneduk, lågan från stearinljuset fladdrade till när han vände blad i kondoleansboken. Alex var märkbart omskakad, men ändå så pass samlad att några få sekunder i ensamhet var allt som behövdes för att utplåna alla spår av elektronisk övervakning.

Spionkarriären hade inletts klockrent. Visserligen med några få missöden, men sådant var närmast oundvikligt. Bedriften följdes upp då forskargruppen han utsetts

till chef över bröt ny mark inom 3G-mobiltelefoni. Sedermera även när det gällde att överbrygga kretskopplade samtal och IP-telefoni.

Teamet i Moskva utökades i takt med uppgifternas ökande svårighetsgrad och komplexitet. Snart satt ett trettiotal forskare och experter i Ryssland och utvecklade den nya tidens WCDMA- och HSDPA-nät för Västeuropa och Nordamerika.

***

COPYRIGHT - ALL RIGHTS RESERVED!